

Provincialiceren 8: Over koetjes en kalfjes

Sinds mijn verhuizing naar het Madurodamse dorpje Leuth, doe ik in de serie *Provincialiseren* verslag over mijn voortschrijdend inburgeringproces en mijn eengezins-woninggewenning.

Regelmatig neem ik mijn fototoestel mee op mijn lokale zwerftochten. Soms levert het iets op, vaak ook niet. Vorige week

kwam ik toevallig langs een wei waar een koe net aan het kalven was. Een mooi fotomomentje, maar niet meteen. Na 2 minuten heb ik de dop maar weer op de lens gedaan en even mijn geduld geoefend. Een pasgeboren kalfje is een kans voor prachtige foto's. Een kalfje wat geboren wordt, is een bloederige bende. Geloof me, ik heb 2 weken alleen maar prei gegeten. Heb je SAW 3 gezien? Sesamstraat vergeleken bij de productie van een kalfje. Maar goed, eenmaal geboren, een mooi plaatje. Zowel fototechnisch als in't echie. Als je op een mooie nazomermiddag in november, wandelend door een polderlandschap, een echte hollandse koe, in een groene hollandse wei een bont kalfje ziet krijgen; Je zou bijna groen links gaan stemmen.

Een paar weilanden verder liepen twee ooievaars tussen twee maaiende tractors door. Vast aangetrokken door alle kikkers en salamanders die voor het maaien op de vlucht sloegen. Desalniettemin, ze liepen er maar mooi. Zich niks aantrekkelijk van de twee grote tractors, die op nog geen vijf meter afstand aan het maaien waren. "Fraai!" dacht ik nog. Tegenwoordig mag je amper meer bouwen, renoveren of stomweg opknappen, als er binnen een straal van een kilometer iets van een dier rondloopt wat weleens last zou kunnen hebben. Maar zodra je aan het werk bent moet je de dassen weggagen uit de bouwput en tussen de ooievaars door slalommen met je tractor. Raar land toch eigenlijk. Mooi, maar raar. De mooiste foto: twee ooievaars wadend door vers gesneden gras, met daar achter een tractor met draaiend hooirad. Dit alles tegen een achtergrond van een oude schuur met bladderende verf. Mooi, maar raar.

Op de terugweg ben ik weer langs het kalfjesweiland gereden. Het kalfje was echter al volop aan het verkennen. Te ver weg voor de door mij meegebrachte lenzen. Verbazingwekkend dat een kalfje wat net drie uur geleden geboren is zich al gedraagt als een volwassen koe. Beetje lopen, beetje snuffelen, beetje lopen, beetje zonnen. Alleen aan het pocketformaat en het feit dat alleen aan gras gesnuffeld wordt in plaats van dat het gegeten wordt, kun je zien dat het hier gaat om een kalfje. De keus tussen gras en melk zou voor mij overigens ook een uitgemaakte zaak zijn. Misschien zijn kalfjes dus wel gewoon slimmer dan koeien. Ik heb in zo'n enge health food zaak in Amsterdam ooit een weedgrass shot gehad. Feitelijk is dit een handvol gras wat door de blender is gehaald. Ze serveren dit in een shot glas voor één heel simpele reden: als je er aan nipt, drink je nooit meer de rest op. Brrrreg, wat is dat goor. Nadat shotje heb ik de theorie geopperd dat koeien niet vrijwillig herkauwen, maar gewoon na elke hap gras moeten overgeven.

Moraal van dit verhaal: kalfjes kunnen dan wel geur en maneschijn zijn, het leven van een koe gaat echter niet over rozen.